

Mielikuvitus

Teksti 2016 © Jaana Tolonen

Olipa kerran - kutakuinkin minuutti sitten - muuan asiakas, joka ohimennen haaveili: ”Kunpa ne olisivatkin seteleitä!” Kuulen usein tällaista marmatusta pullollaan olevasta lompakosta. Ei rahasta, vaan kertyneistä kuiteista.

Tämän tapauksen pohjalta annan itselleni tehtävän. Se kuuluu näin: keksi tarina lompakosta, joka muuttaa kuitit setelirahoiksi.

Ajattelen sen olevan helppoa; yksinkertaisesti laitan vain mielikuvitukseni töihin. On helppoa sanoa niin: ”Ei muuta kuin satuilemaan ja keksin tuota pikaa ratkaisun.”

Jossain kaukana taustalla toinen minäni ilkkuu: ”Ota pää pois pilvistä!”

Ylimielisyyttäni en välitä sen huudosta.

Kuvittele nyt! Käsken itseäni. Raksuti raksuti aivot! Ole kuin sitomaton leija, joka lentää taivaalla vapaana ilman kahlitsevia naruja.

Erästä mielikuvituskonstia olen testannut ja käyttänyt usein. Haluan kokeilla sitä nytkin. Suljen silmäni, tyhjennän ajatukseni ja kuvittelen olevani aavikolla. Mielikuvassani avautuu silmin kantamattomiin tasainen hiekka-aavikko. Taivas on pilvetön ja kirkkaan sininen. Aurinko paistaa jostain kulmasta kirkkaasti ja lämpimästi. En kuitenkaan näe sitä. Pyörähdän hiljalleen ympäri ja näen vain hiekkaa. Täytyy tunnustaa, että on hiukan pelottavaa nähdä vain tyhjää.

”Kuvittele nyt se lompakko, joka muuttaa kuitit rahaksi”, mieleni huutaa. ”Pakota silmäsi näkemään vastaus kysymykseesi. Mistä löytyy tarvittava aasinsilta muuttamaan kuitti setelirahaksi?”

Piinaava hiljaisuus. En näe mitään. Olen aivan tyhjä päästäni.

”Mitä minä sanoin”, toinen minäni ilkkuu taas jossain taustalla.

”Inhottava häiritsijä”, ajattelen.

Mutta sitten kuin taikaiskusta pieni valkoinen ja suloinen pupu loikkii silmiäni edestä.

Höh! Siinäkö on kaikki mitä mielikuvitukseni tuo eteeni? Pilkkaa, sanon minä. Pyristelen vastaan näkemääni. PELLEILEEKÖ mielikuvitus kustannuksellani? Petyn itseäni ja luovutan. Haluan unohtaa koko typerän asian.

Tunnen kuinka toinen minäni hymyilee.

Mutta pieni sinnikkyys jää kuitenkin kytemään mieleeni. Jospa jatkaisin seuraamista, mitä pupun loikkimisen jälkeen tapahtuu?

Taivaalla näkyy jokin pieni piste lähestyvän minua. Se tuntuu ajelehtivan heiluen ja kieppuen tuulen voimasta. Pian se saavuttaa minut. Näen sen olevan hämähäkki, joka roikkuu kehruurauhasesta tulleen laskuvarjomaisen seitin varassa.

Hyi olkoon! Olen aina inhonnut ja kammonnut iljettäviä hämähäkkejä. Koettaako mielikuvikseni pelotella minua jollain tapaa?

Hämähäkki saavuttaa hiekan ja irrottaa teräslankaa vahvemman seittinsä. Se kipittää nurmikon taakse piiloon. Hetkinen! Missä vaiheessa nurmikko on ilmestynyt aavikolle?

Yllättäen valkoinen vasikka kirmaa takaani syömään ruohoa. Korkean heinämättään takana määkii lammas ja rouskuttaa neliapiloita hampaidensa välissä.

Nurmikon reunustalla hiekka kuplii ja liikkuu aaltomaisesti. Hiekanvärinen kiiltävä suomuinen käärme pilkistää esiin ja jatkaa kulkuaan tehden silmukkakuvioita hiekan pintaan. Liikkuessaan käärme luo nahkaansa. Vanha nahka kuoriutuu ja sen sisältä venyttelee vieretysten viisi uutta käärmettä.

Ensimmäisen vasemmalla reunalla olevan käärmeen suomut kiiltävät kuin tinapaperi. Toisena oleva käärme sylkee myrkkylientä kitalaestaan ympäriinsä. Kolmas käärme halkoo kiviä hampaillaan. Neljäs käärme on nälkäinen ja haistelee pupusaalista lipoen kaksihaaraista kieltään. Oikealla reunalla viimeisenä olevan viidennen käärmeen huulten pielissä punaiset lämpöantura-aisti sykkivät herkkinä.

Pienen hetken käärmeet kiemurtelevat yhdessä, kunnes hännänpään nahkariekale irtoaa lopullisesti ja vapauttaa kunkin käärmeen loittonemaan toistaan.

Johan nyt tapahtuu. Toisen minäni hymy on hyytynyt. Mielessäni minä olen nyt se, joka hymyilee. Koska johan nyt tosiaan tapahtuu.

Taivaalta leijuu hiljalleen valkoisia höyheniä. En näe mistä ne tulevat. Höyhenet saavuttavat hiekan ja sulavat pois. Ne ovatkin höyhenenmuotoisia kookkaita lumihietaleita.

Yllättäen hämärtää, kun pilvet peittävät auringon. Ympärilläni ilma täyttyy sumusta ja usvasta. Vaalea sumu alkaa pyöriä tuulen voimasta. Sumun pyörittäjä ei olekaan tuuli, vaan kaunis neito, joka juoksee ympäriinsä silmin nähden väsyksissä ja levottomana.

Nyt minua todenteolla arveluttaa tämän näyn seuraaminen. Tässä ei ole mitään järkeä. Mutta en kuitenkaan räpyttele silmiäni vahingossakaan katkaistakseni tätä kuvitelmaa.

Toinen minäni on kadonnut näköpiiristäni. Olisi sekin voinut jäädä apuun - edes henkiseksi tueksi - mutta jättikin minut yksin tämän outouden keskelle.

Neidolla on yllään nilkkoihin ylettyvä valkoinen pitsimekko. Hiukset ovat vaaleat ja ylettyvät polviin saakka. Tyttö juoksee tukka hulmuten ympäriinsä katsoen ylös taivaalle kuin etsien jotain.

Näen veden pulppuavan maan sisästä hiekalle. Aavikolle kasvaa pieni kirkasvetinen lampi. Neito huokaa iloisena, kun pilvet väistyvät ja taivaalle paljastuu täysikuu tähtineen. Neito polvistuu lammen reunalle. Hän laskee pitkät hiuksensa veteen ja katsoo lumoutuneena lammen vedenpintaa odottaen selvästi jotain tapahtuvaksi. Pian kirkas kuunvalo saavuttaa lammen. Siitä, mihin kuunvalo lankeaa, valo virtaa kohti hiusten latvoja. Märät hiukset imevät kuunvaloa kuin vampyyri veriateriaan. Kutrit suorastaan kasvavat silmissä, hohtavat ja kimmeltävät hopeisina.

Neidon sinisilmistä nousseet onnenkyyneleet putoavat veteen. Hetken päästä hän nousee ylös ja kevyesti leijuen katoaa sumun sekaan, mistä oli tullutkin.

Jään hölmistyneenä ja suu avonaisena katselemaan lampea. Vaikka näky oli kaunis, neito oli mielestäni aikamoinen kuuhullu hopealatvaisine hiuksineen.

Kuu ja pilvet ovat kadonneet näkyvistäni. Tähdet tuikkivat suurina ja kirkkaina taivaalla. Tästä näkymästä ymmärrän, että lompakon syntymä voi tapahtua vain onnellisten tähtien alla.

Lompakko, joka muuttaa kuitin setelirahaksi. Sen tekemiseen tarvitaan onnea tuottava jäniksen käpälä, valkoisen vasikan nahkaa, pehmeää lampaan villaa, harvinainen neliapila, vahvaa hämähäkin seittiä, käärmeen terävät hampaat, myrkkylientä, kiiltäviä suomuja, haju- ja tuntoherkkyyttä, lumihöyheniä ja hopeisella kuunvalolla terästettyä lammen vettä.

Ja tämän kaiken tulee tapahtua Kolme sisarta -tähtikuvion alla. Tähtikuvion taika yhdistää ja kruunaa lompakon voimat muuttamaan kuitit setelirahoiksi. Lapsenomaisesti uskon tähän vahvasti.

Toinen minäni on palannut ja lähtee rohkeasti omalle mielikuvitusmatkalleen.

Toivotan onnea.